

vil kunne faa den fornødne Befordring paa den Maade, som i Fjor blev forudsat. Angaaende Forslag under Nr. 66, 74 og 75 skal jeg bemærke, at der i Udvalget har været ikke saa lidt Stemmning for at gaa til en Kirke i den nordlige Del af Draaby Sogn i Hornsherred. Befolkningen har der $1\frac{1}{2}$ Mil til Kirke og 2 Mil til Præstegaarden, og er i den Henseende meget uheldig stillet. Men man har i Udvalget været i Tvivl om den Ordning af Præsteforholdene, som er foreslaaet. Tidligere har der ved Embedet været en personel Kapellan, der bødede paa Ulemperne derved, at han til Tider holdt Gudstjeneste i den nordlige Del af Sognet, ligesom han ogsaa læste med Konfirmanderne deroppe, og Befolkningen følte derfor den Gang ikke Ulemperne ved den lange Vej saa stærkt som nu. Den nuværende Præst er imidlertid fritaget for Kapellan, men man har ønsket overvejet, om der ikke kunde træffes en saadan Ordning, at der atter kom en personel Kapellan i Embedet, saa at man fik en noget lignende Ordning som før. Endvidere har man ønsket overvejet med det samme, da Sagen alligevel skal udsættes, om der behøves en Kirke deroppe, eller man kan nøjes med et mindre Kapel. Forslaget om de to ny Kirker i Albæk Sogn og Boer Sogn har man lige saa lidt i Aar som foregaaende Aar villet tiltræde. Efter Stillingen i Udvalget tror jeg at kunne sige, at der i hvert Fald ikke kan blive Tale om mere end een ny Kirke der oppe. Endelig skal jeg sige om den foreslaaede Kirke i Albæk, Raaberg Sogn, at naar man ikke i Aar har tiltraadt dette Forslag, er det, fordi man ønsker undersøgt, om Præstegaarden i Raaberg ikke kan sælges og Præsten flyttes ned til Albæk. Thi der er nu snart ganske menneftetomt der oppe i Raaberg, hvor Præstegaarden og den gamle Kirke ligger, medens Befolkningen bor tæt omkring Albæk. Forslaget om en ny Kirke i Sparkær og en Omordning af Forholdene i Borris, mener man trænger til fornyet Overvejelse. Og med Hensyn til Kirken i Hadsund har man ikke ment, den var blandt de mere paatrængende. Der er ikke mere end 700 Mennesker i Nærheden, og de have kun $\frac{5}{8}$ Mil til den nærmeste Kirke. Det burde i hvert Fald undersøges, om man ikke her kunde nøjes med at give et Tilskud af 8,000 Kr., som man plejer at give til et Kapel, og saa i øvrigt overlade det til Befolkningen at sørge for Resten.

Endnu er der kun et af de 30 firtelrige Forslag, jeg skal omtale, nemlig Forslaget under Nr. 68. Men det tror jeg bedst tages i Forbindelse med et andet Spørgsmaal,

nemlig Nr. 185 paa § 26, der angaar Lærertiløningsstillæget til Lærerne, og jeg gaar altsaa dermed over til den Gruppe af Endringsforslag, der omhandler Skolevæsenet. Paa Finansudvalgets Forslag vedtog man i 1878—79 et Tilskud af 300,000 Kr. til Skolefondene til et midlertidigt Lønningsstillæg til fast ansatte Lærere og Lærere i Kjøbstæder og paa Landet. Det var Forudsetningen, at det skulde beregnes af de første 800 Kr., at ingen Lærer derved skulde naa op over 1,600 Kr. paa Landet og 2,000 Kr. i Kjøbstæderne, at ingen skulde kunne faa Del deri uden at have været ansat mindst 5 Aar, og at de, der havde været ansatte i 20 Aar, skulde have dobbelt saa meget, og de, der havde været ansatte mellem 10 og 20 Aar, halvanden Gang saa meget som de, der havde været ansatte under 10 Aar. Det blev gentaget paa de følgende Finanslove, og det blev slaaet fast ved Lov af 23de April 1881. I 1836 forøgede man Summen til 400,000 Kr., idet der i Mellemtiden var bleven oprettet en hel Række ny Embeder, og det enkelte Embede saaledes havde faaet mindre, end der i Begyndelsen var forudsat, og siden er man bleven staaende uforandret ved den Sum 400,000 Kr. Imidlertid er der Aar for Aar stadig blevet oprettet ny Embeder, og Tilslæget er altsaa stadig blevet mindre for de enkelte Lærere, og samtidigt er, som vi alle vide, Kornpriserne dalet og dalet saaledes, at mange Lærere, navnlig i de smaa Embeder, ligesom komme til at lide Nød. Der har derfor ogsaa fra alle Sider i Udvalget været et stærkt Ønske om at komme Lærerne til Hjælp. Man erklærer, at det er højt uheldigt, naar de skulle arbejde under saa trykkende Forhold, at de stadig maa kæmpe med Næringsforger. Det er umuligt for en Lærer at holde Hjemmet oppe, at bevare Friheden i sin Gerning, naar han er trykket paa en saadan Maade, som mange af Lærerne for Tiden ere, og vi have derfor i Udvalget nærmest tænkt paa at forøge Summen 400,000 med 200,000. Men den højtærede Minister var overhovedet betænkelig ved i Aar at gaa til en Forøgelse af denne Sum. Den højtærede Minister gjorde blandt andet gældende, at der næste Aar skulde finde en Omregulering af Lønningerne Sted, og at det var rigtigt at forbeholde sig sin Stilling til dette Spørgsmaal, til man havde set, hvad Udfaldet deraf blev. Men selvfølgelig kunde Lærerne ikke være tjente dermed. Saaledes som de for Tiden ere stillede, vilde det være meget haardt, om der skulde gaa endogaa blot et enkelt Aar, uden at de blivde hjulpe i deres Nød. Udvalget mente derfor, det vilde være rigtigt